

sokasága áll rendelkezésünkre, és bárhog is nevezzük azokat - lelkeszi értekezletnek, munkautésnek, lelkeszszövetségi megbeszélésnek, önképzőkörnek, baráti találkozásnak -, mind ugyanazt a célt hivatottak szolgálai: a lelkeszég, mint szakma megélésének fejlesztését, a szellemi dolgok iránti kö-zömbösség feloldását, a kötelességből végzett szolgálatokon túlmutató foglal-kozások elősegítését.

Isten önmagát építi bennünk (SD) : a lelkünkben és a tudatunkban. Ál-talunk pedig építi az Egyházat, az embereket, a teremtett világot. Vagyunk, akik vagyunk, de egyáltalán nem mindegy, hogy hogyan élünk és miként cse-lekszünk. Visszatérek arra, amit az elején mondtam: az emberek szerint lel-késznek lenni könnyű dolog. Mi tudjuk csak igazán, hogy mennyire könnyű. Egy biztos: az Egyház csak velünk együtt, sőt ami még nehezebb: csak álta-lunk vezetve töltheti be hivatását, ezért a felelősség mérete, ami ránk hárul, szavakkal nem is fejezhető ki, de attól még valóságos és létező. Hagyjuk hát egy pillanatra a gondolatot megpihenni, a szellemet Istennel, a Nagy Szellem-mel találkozni. „Tépett vitorlánk bevontuk, ülünk a tűznél, körül az Isten mo-solyog. Töltünk egy pohár bort mindenkinek... Újjászülettünk? Boldog születésnapot!” Ámen.

PAP MÁRIA

ÉLETÜNK LEHETSÉGES ÉDENE

1Móz 3,9

Ha valaha is felmérést készítenének arról, hogy melyek a legismertebb öszövetségi történetek, a „bűneset” és az Éden kertjéből való kiűzetés az első helyeken szerepelne. Az Éden kertjéből való kiűzetés története közvetve vagy közvetlenül megtalálható minden népnél, minden kultúrában. Az emberiség egy olyan közös, az „ősállapotokra” visszavezetett valós vagy képzelt tapasztalatát fogalmazza meg, mely „nosztalgikus vágy”-ként vissza-vissza kísért, mely után felsír az emberi lélek. Hogy csak egy példát említsünk a Biblián kí-vül: a görög mitológia szerint, mikor Prométheusz lelopta a tüzet az embere-
nek, az istenek büntetésből egy csodálatos szépségű ifjú lányt küldtek a földre, egy művészileg kivitelezett és értékes szelencével. A kíváncsiság arra ösztö-nözte az embereket, hogy kinyissák a szelencét, megtudni az istenek ajándé-kát. A várt kincsek helyett a szelencéből a bánat, szenvedés, különböző betegségek lepték el a földet. A megrettent emberek gyorsan lecsukták a sze-lence fedelét, és a remény, mely utoljára maradt, már nem tudott kijönni. Az-óta élnek az emberek a szenvedés és fájdalom állapotában, és emlegetik azt az időt, mikor még nem ismerték Pandora szelencéjének titkát.

Hogy mennyire ott gyökerezik az emberben mint egyedben, s az embe-riségben mint folytonossági láncban ez a visszavágyakozás az eredeti állapo-tokhoz, az emberiség amaz aranykorába, mikor nem volt sem bűn, sem baj, sem szenvedés, azt mi magunk is tapasztalhatjuk. Hiszen számunkra is az

Édenkert vagy „paradicsom” megőrizte mindazt a titokzatos varázsát, csábító erejét, melyet előttünk nemzedékekre gyakorolt. És minél inkább tökéletesedik világunk technikailag, minél nagyobb területeket kalandoz be és hódít meg az emberi értelem, minél jobban felaprózzuk időnket és lassan önmagunkat, egyéniségünket a hétköznapi forgatagában, annál jobban vágyakozunk ama mítikus Édenkertbe, megpihenni, újjászületni, új életet kezdeni.

A hagyományos kereszténység magyarázata szerint mindez már nem lehetséges. Az ember elveszítette a visszatérés lehetőségét, elveszítette „ártatlanságát”, vagyis azt a képességét, hogy gondtalanul élvezhesse az Édenkert nyújtotta lehetőségeket. Nem elégedett meg a felajánlott boldogsággal, ennél sokkal többre vágyott. Tudásra szomjazott, és így került vissza saját világába, saját elemébe, hogy dolgozzon és küzdjön, egyensúlyozva felemeltetés és elbukás között, hogy végül bukás és az Édenből való kizárás legyen az osztályrésze. És azóta így telik el embermilliók élete: a bűnben fogantatott, bűnös ember földi nyomorúságának és változhatatlanságának megtapasztalása és az édenkerti állapot utáni kiolthatatlan vágyakozás között.

Mi unitárius keresztények nem hiszünk az eredendő bűnben, sem abban, hogy ez a különböző nemzedékek által örökölhető lenne. Az unitárius hívő *hisz* az ember jóra való képességében, abban, hogy elhivatása van itt a Földön, melyet teljesíthet. De bármennyire is értékeljük az embert, azt sajnos mi is el kell ismerjünk, hogy napjaink embere egyre inkább szörny, mint Isten gyermeke.

A jelen emberének vágyakozása is hamis ebből a világból, melyet ő maga teremtett és alkotott a maga számára, s most nem tudja, mit kezdjen vele. Mint a kisgyerek, aki szétszedte a legszebb babát vagy a játékautót, hogy lássa, mi mozgatja azt, s most szomorúan áll összetört játéka mellett. Nem találta meg a rejtélyes erőt, melyet keresett, de a játékba vagy autó „ráment” a kísérletre, mert már soha nem lesz belőle az, ami volt.

Összerakhatjuk-e még így szétbontott, szétmagyarázott, szétdarabolt életünket? Lesz-e életünknek még valaha Édenkertje, vagy a bűn és haszontalanság sivatagában éljük le azt?

Textusunkban Isten azt kérdezi Ádámtól, az akkori embertől: „Hol vagy?” Minket is megszólít ma, és azt kérdezi tőled és tőlem: Hol vagy?

Hol vagy gyermekem, akit a magam képére és hasonlatosságára teremttem, akiben önmagamot láttam, akiben gyönyörködtem, míg be nem sároztam hiúságával, felelőtlenségével ezt az arcot?

Hol vagy gyermekem, akinek az értelem lángját adtam, hogy szebbé, otthonosabbá varázsold teremtett világomat/ világot, s te ehelyett szennygödörre, roncssteleppé, járványok és háborúk földjévé változtattad azt?

Hol vagy gyermekem, akinek érzelmeket adtam, hogy teljes emberi életet élj, s te ezen érzelmeket embertársad megalázására, eltiprására, megnyomorítására használtad fel?

Hol vagy ember? Hol vagyunk? Egy bizonyos, nagyon is távol az Éden-től, az édeni boldogságtól. Elveszítettük a készen kapott lehetőségek világát, és most mi magunk kell megteremtjük azt. Mert Isten ma is szólít, mert különböző "Éden-képek" csábítják ma is az embert.

Az egyik ilyen Éden-kép a könnyen meggazdagodás lehetősége. Mind több és több embertársunk üzletel, vállalkozásokat indít be, pénzt számol, és más emberek kárán igyekszik gazdagodni. Ha az ilyen embertől megkérdezné Isten: „Hol vagy?” – csak egyetlen választ kapna: a pénz világában, a pénz bűvkörében. Nem tagadom, kedves Testvéreim, hogy sok mindent meg lehet vásárolni pénzzel, még egy saját különbejáratú Édent is, összkomfortos paradicsomot, de szeretetet, lelki békességet, embertársaid megbecsülését nem.

A másik Éden-kép a politikai vagy bármilyen pályán mindenáron érvényesülni akaró „parvenü”, törtető, aki nem-létező tehetségét simulékonysággal, alázattal, süvegeléssel, talpnyalással pótolja csak, hogy minél magasabbra emelkedjen a ranglétrán. Az ilyen ember általában nem ismer sem barátot, sem közösséget, megfeledekezik ígéreteiről, és csak önmagának él. Ha az ilyen embertől kérdezné meg Isten: „hol vagy?”, csak azt a választ kapná: a hatalomhajhászás az embertársaim bizalmát kijátszó, lélektelen világban. De az ilyen ember elfelejti, hogy a hatalom sem örök, s hogy az emberi értékeket, a gerincességet nem lehet demagóg beszédekkel pótolni.

Számtalan Éden-kép van, kedves Testvéreim, hiszen mindannyian délhelgetünk vágyakat és álmokat. Isten kérdésére mindannyian személyesen kell válaszolnunk. De túl egyéni elképzeléseinken, van egy közös „Éden”, melynek teremtésében és e földi megvalósulásában mi is részt vehetünk. Ezt a mi tanítómesterünk, a názáreti Jézus Istenországának nevezte. Az az ország, melyet Isten és ember közösen épít. Nem Isten által készen teremtett vagy csak emberi erő által „fogyatékosan” megvalósított valóság, hanem közös erőfeszítés és feladatvállalás eredménye.

Nem tudom, hogy milyen a te Éden-képed, kedves Testvérem! De ha fáj neked az emberi nyomorúság, ha bánt az emberi lélek naponkénti lealacsonyítása, ha úgy érzed, hogy kell és lehet tenni ezért a földért, önmagunkért, egymásért, akkor serkenj fel hiú álmodozásodból, fogj tollat, kalapácsot, bármilyen munkaeszközt, hogy munkával és hittel próbáljuk megvalósítani Istenországát. Hogy Atyánk kérdésére: hol vagy? -azt tudd válaszolni: „Veled vagyok Uram, a te országod felé vezető úton.” Ámen.

Egyházi élet – hírek

Püspöki fogadás

Január 1-én dr. Szabó Árpád püspök megtartotta hagyományos fogadását a püspöki lakáson. A fogadáson az egyházi központ tisztviselői, teológiai tanárok, a kolozsvári egyházközségek lelkészei és hívei vettek részt. A fogadás alkalmával püspök üdvözölte a vendégeket, köszöntötte az új évet, vázolta egyházunk elmúlt évi eredményeit és az új évi teendőket.

Lelkészi értekezletek

Az I. évnegyedi lelkészi értekezleteket március 9-17. között tartották a következők szerint: a kolozs-tordai egyházkörben március 17-én Kolozsváron, a maros-küküllői egyházkörben március 12-én Küküllődombón, a székelyudvarhelyi egyházkörben március 11-én Székelyudvarhelyen, a székelykeresztúri egyházkörben március 9-én Székelykeresztúron, a háromszék-felsőfehéri egyházkörben március 10-én Kökösbén. Az értekezleteken dr. Szabó Árpád püspök Hogyan lehet a lelkész hatékonyabb vezető és Farkas László korondi lelkész Az 1848–1849-es magyar forradalom és szabadságharc 150. éves évfordulója címen tartott előadást.

Egyházi Képvisező Tanács

Egyházi Képvisező Tanács március 17-én tartotta I. évnegyedi rendes ülését. Január 22-én esperesi megbeszélést tartottak, amelyen megtárgyalták az 1998 évi munkaprogramot.

Gondnok-presbiteri konferencia

A Gondnok-presbiteri konferenciákat február 21-28. között tartották: február 21-én Nyárádszentmártonban a maros-küküllői egyházkör, február 23-án Kövenden a kolozs-tordai egyházkör, február 24-én székelykeresztúron a székelykeresztúri egyházkör, február 25-én Székelyudvarhelyen a Székelyudvarhelyi egyházkör és február 28-án Brassóban a háromszék-felsőfehéri egyházkör. A konferenciákon dr. Szabó Árpád püspök, Balogh Ferenc és dr. Kisgyörgy Árpád főgondnokok vettek részt.

Személyi változások

Szombatfalvi József csehétfalvi lelkész-esperes január 1-től választás útján áthelyezést nyert a székelykeresztúri egyházközségbe

Sándor Szilárd február 1-től áthelyezést nyert a pipe-szásznádasi egyházközségből a szentháromság-kisadorjáni egyházközségbe

Fazakas Károly csekefalvi lelkész február 1-től nyugalomba ment. 1933. július 25-én született Fiathfalván, középiskolai tanulmányait a sepsiszentgyörgyi líceumban végezte 1952-ben, a Protestáns Teológiai Intézetben 1957-ben lel-